

شبهه‌شناسی
گفتمان‌سازی
ویاسخ‌گویی
روزهای حماسه
دفاع مقدس
ویژه‌نامه
چند رسانه‌ای
ماهنامه‌شبهات

شبهات

امپراطوری در حال سقوط

شبهه:

۸۶

آمریکا هنوز قدرتمندترین کشور جهان است. با این همه ناوهای پیما بر، پایگاه نظامی، تسلط دلار و برتری رسانه‌ای، چگونه می‌توان از افول آن سخن گفت

بحران مرزهای باز و هجوم مهاجران غیرقانونی، افزایش تصاعدی جرم و جنایت، و تحمیل سیاست‌های هویتی مانند DEI و تراجنسیتی در مدارس به جای شایسته‌سالاری، همگی نشانه‌های پوسیدگی از درون هستند. این همان چیزی است که افول موریا نه‌ای نامیده می‌شود. در محور مدیریتی و ساختاری نیز می‌بینیم که ناتوانی در مدیریت بحران‌های پشت سر هم، فراتر از یک رئیس‌جمهور خاص است و هم در دوره ترامپ و هم در دوره بایدن به یک اندازه دیده می‌شود؛ این یک بیماری مزمن در سیستم آمریکاست. ترامپ در همان سخنرانی مدعی شد «اکنون آمریکا داغ‌ترین کشور جهان است» اما این جمله درست شبیه کسی است که خانه‌اش از درون در حال ریختن است اما به رنگ جدید دیوارها افتخار می‌کند. این فاصله عمیق بین روایت رسمی آمریکا و واقعیت عینی افول، خود به تنهایی گواهی بر بحران است.

از یک رئیس‌جمهور خاص است. حال بیابیم هر یک از محورهای این افول را با دقت بنگریم. در محور نظامی و امنیتی، ناتوانی کامل آمریکا در برابر جمهوری اسلامی ایران و جبهه مقاومت، خروج ذلت‌بار از افغانستان، فرار راهبردی از سوریه و عقب‌نشینی در برابر محور مقاومت در تمام میدان‌های منطقه کاملاً مشهود است. بله، ناوهای هواپیمابر هنوز در خلیج فارس حضور دارند، اما دیگر هیچ کشوری از آنها نمی‌ترسد. در محور اقتصادی و تجاری نیز شکست جنگ تجاری با چین، وابستگی روزافزون آمریکا به زنجیره تامین پکن و ناتوانی در اعمال فشار حداکثری اقتصادی - همانطور که در برابر ایران شکست خورد - همگی نشانه‌های روشنی از افول هستند. دلار هنوز قدرتمند است، اما بریکس و دیگر قدرت‌های نوظهور هر روز سهم آن را در مبادلات جهانی کمتر می‌کنند. اما شاید عمیق‌ترین بخش این افول، به محور داخلی و هویتی بازگردد. فروپاشی هویت و انسجام ملی، جنبش‌های گسترده خیابانی، دو قطبی شدن بی‌سابقه جامعه،

بازبان خود به شکست اعتراف کند؟ و امروز، اعتراف دونالد ترامپ در حاشیه سفر به چین - که آمریکا را «کشوری در حال افول» خواند - نشان می‌دهد که آن شکست، فقط یک تاکتیک نبود؛ بلکه سرآغاز فروپاشی تدریجی یک نظم جهانی به شمار می‌رود. رئیس‌جمهور سابق آمریکا در پکن گفت وقتی شی جین پینگ به طور ظریف ایالات متحده را کشوری در حال افول نامید، احتمالاً منظور او آسیب عظیمی بود که در چهار سال دولت جو بایدن به آمریکا وارد شد و در این مورد او صد در صد درست می‌گوید. ترامپ سپس از مرزهای باز، مالیات‌های بالا، سیاست‌های تراجنسیتی، حضور مردان در ورزش زنان، برنامه‌های DEI، توافقات تجاری وحشتناک و افزایش جرم و جنایت به عنوان زخم‌های عمیق داخلی نام برد. اما نکته مهم اینجاست که ترامپ فراموش کرد دوره خودش هم نتوانست ایران را به زانو درآورد. همان «فشار حداکثری» که او شخصاً طراحی کرد، به اعتراف خود آمریکایی‌ها با شکستی خفت‌بار مواجه شد. پس افول، پدیده‌ای فراتر

شاید این پرسش به حق در ذهن بسیاری از افراد شکل بگیرد که چگونه می‌توان از افول یا سقوط آمریکا سخن گفت، در حالی که هنوز ناوگان عظیم هواپیمابر آن در همه اقیانوس‌ها حضور دارد، پایگاه‌های نظامی‌اش در ده‌ها کشور گسترده است، دلار همچنان اهرم فشار اقتصادی جهان به شمار می‌رود و رسانه‌هایش افکار عمومی سیاره را جهت می‌دهند. افول آمریکا از نوع «موریا نه‌ای» است؛ یعنی این ابرقدرت از درون پوک می‌شود، اما ظاهر آسمان خراش‌ها و ناوهای هواپیمابر هنوز فریبنده باقی می‌ماند. موریا نه‌ها تا وقتی که سازه را کاملاً فرو ریخته نبینید، از بیرون هیچ اثری دیده نمی‌شود. امروز ما داریم نتیجه آن افول پنهان را به روشنی می‌بینیم. وقتی رهبر شهید فرمودند آمریکایی‌ها بازبان خودشان به «شکست خفت‌بار» در سیاست فشار حداکثری علیه ملت ایران اعتراف کردند، این نشانه‌ای آشکار افول بود. کشوری که خود را قدرتمندترین کشور جهان می‌نامد، چرا باید در برابر ایران تحریم شده

